

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **K. V.**, zast. JUDr. Davidem Kojzarem, advokátem, se sídlem Lidická 784, Kralupy nad Vltavou, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2015, č. j. 44 A 13/2015 - 19,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi JUDr. Davidu Kojzarovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4.114 Kč. Tato částka mu bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci rozsudku. Náklady právního zástupce žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 1. 2015, č. j. OAM-12/LE-BE02-BE03-PS-2015, uložil žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „zařízení pro zajištění cizinců“) až do vycestování, maximálně však do 21. 5. 2015. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný zdůraznil, že by žadatel mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, který již dříve narušil nelegálním pobytem na území České republiky a opakovaným ignorováním správního vyhoštění a výjezdního příkazu.

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. 2. 2015, č. j. 44 A 13/2015 - 19, žalobu proti uvedenému rozhodnutí zamítl. V odůvodnění rozsudku konstatoval, že podle skutkových zjištění

žalobce nerespektuje právní řád České republiky a účelovým jednáním ztěžuje fungování státních orgánů. Zdůraznil, že žalobce si byl vědom svého více než pět let trvajících nelegálního pobytu na území České republiky, přičemž neučinil žádné kroky k nápravě. Dříve uložená rozhodnutí o správním vyhoštění ignoroval a území České republiky neopustil. Krajský soud dále uvedl, že ubytování žalobce u jeho bratra či kamaráda není dostatečnou zárukou, že nebude pokračovat v dosavadním způsobu života, kterým mařil uložená správní vyhoštění. Přisvědčil žalovanému, že stanovení maximální doby pobytu žalobce v zařízení pro zajištění cizinců je v daném případě adekvátní a odůvodněné. Proto krajský soud dospěl k závěru, že uložení povinnosti žalobci setrvat v zařízení pro zajištění cizinců je nezbytné, správné a neodporující právním předpisům, ani Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V ní namítl, že se krajský soud nevěnoval možnosti provést řízení o mezinárodní ochraně bez zajištění stěžovatele. Konstatoval, že bylo možné naplnit účel uvedeného řízení, i kdyby v jeho průběhu nebyl zajištěn. Zdůraznil, že jeho nelegální pobyt nepostačoval k aplikaci zajištění, přičemž krajský soud jiné relevantní okolnosti neuvedl. Své zajištění, včetně stanovené doby, považoval za nepřiměřené okolnostem případu. Stěžovatel upozornil, že institut zajištění zde není proto, aby správním orgánům ulehčoval práci.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti se žalovaný plně ztotožnil s rozsudkem krajského soudu. Zdůraznil, že zajištění žalobce je, vzhledem k jeho dosavadnímu jednání, nezbytné k ochraně veřejného pořádku. V podrobnostech odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a zmínil, že žalobce již v minulosti dvakrát nerespektoval správní vyhoštění. V této souvislosti žalovaný odmítl, že by důvodem pro zajištění žalobce byl pouze nelegální pobyt na území České republiky a odmítl také podobnost nyní posuzovaného případu s věcí, která byla vedena Městským soudem v Praze pod sp. zn. 7 Ca 209/2005. Žalovaný shrnul, že *„[s]myslem institutu uložení povinnosti setrvat v ZZC je pak i v souladu s důvodovou zprávou k příslušné novele zákona o azylu zajištění řádného provedení řízení o udělení mezinárodní ochrany a zabránění zneužívání institutu mezinárodní ochrany cizinci, kteří svou žádost podají až v situaci svého zajištění Policií ČR v ZZC (a tudíž v situaci bezprostředně hrozícího nuceného výkonu správního vyhoštění) a u kterých je současně shledáno nebezpečí ohrožení veřejného pořádku z ohledu na jejich dosavadní jednání.“* Žalovaný rovněž konstatoval, že při stanovení délky žalobci uložené povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců vyšel ze zákonné úpravy probíhajícího řízení o udělení mezinárodněprávní ochrany, která pro vydání rozhodnutí stanoví 90 denní lhůtu, přičemž odvolání má vždy odkladný účinek. Uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců po dobu maximálně 120 dnů proto nelze považovat za nepřiměřené. Žalovaný nadto konstatoval, že uvedená námitka nebyla uplatněna před krajským soudem, a proto v řízení o kasační stížnosti není přípustná. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. V kasační stížnosti stěžovatel označil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *„[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“* Nesprávné

pokračování

právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytyčkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.“

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozsudek krajského soudu netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Z dřívějšího jednání stěžovatele bylo možné usoudit, že v průběhu řízení o mezinárodní ochraně nebude kontaktní a že tudíž toto řízení nebude možné provést. Stěžovatel totiž v minulosti neplnil svou zákonnou povinnost hlásit místo pobytu a byl pro správní orgány jen složitě dohledatelný. Proto za účelem efektivního průběhu řízení o mezinárodní ochraně žalovaný přistoupil k uložení povinnosti stěžovateli setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Obdobnou úvahu přitom učinil i krajský soud, takže jeho rozsudek obsahuje rozhodný důvod pro v něm učiněný závěr o naplnění podmínek pro takové opatření.

Námítce, že závěry žalovaného nemají oporu v provedeném dokazování, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Zdejší soud již dříve konstatoval, že Ministerstvo vnitra zjišťuje splnění podmínek pro uložení povinnosti podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu „především ze spisů žadatele a informací od Policie ČR. Převzetí skutkových zjištění z předchozího řízení o zajištění do rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců proto není nedostatkem tohoto rozhodnutí za předpokladu, že tato skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci tohoto institutu, včetně posouzení otázky, zda cizinec nespadá do chráněné skupiny osoby, na které nelze tento institut aplikovat“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 - 42, www.nssoud.cz).

Ze spisového materiálu vyplývají všechny podstatné skutečnosti rozhodné pro uložení povinnosti stěžovateli setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Jeho součástí je i rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 14. 1. 2015, č. j. KRPS-16333-11/ČJ-2015-010022, o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. V uvedeném rozhodnutí jsou popsány konkrétní důvody, pro něž byl stěžovatel původně zajištěn, a to zejména za účelem správního vyhoštění. Bylo-li pak vůči stěžovateli učiněno opatření podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, je takový postup v souladu s judikaturou zdejšího soudu, aby žalovaný využil skutkové poznatky zjištěné již dříve. Kromě toho již z obsahu stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21. 1. 2015 vyplynulo, že ve dvou případech mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť území České republiky neopustil, ačkoliv k tomu byl povinen. Rovněž ani nenahlásil místo svého pobytu, jak mu zákon ukládá, pouze u svého bratra přebíral poštu, což nesevčí o jeho případné dostatečné dohledatelnosti správními orgány. Dále nenahlásil

ztrátu cestovního dokladu, ani nepožádal o vyřízení nového. Nejvyšší správní soud tedy neshledal žádné vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Samotná okolnost, že se stěžovatel nacházel na území České republiky, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Nicméně, jak bylo již výše uvedeno, z obsahu správních spisů vyplývá, že stěžovatel neplní ani další zákonné povinnosti. Svým jednáním proto narušil veřejný pořádek České republiky. Žalovaný pak v souladu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 Azs 25/2013 – 39, (www.nssoud.cz), učinil úvahu o reálné hrozbě narušení veřejného pořádku již na základě dosavadního chování cizince.

Jelikož si stěžovatel byl vědom svého protiprávního jednání a dlouhodobě v něm pokračoval, nelze se domnívat, že by se mohlo jeho jednání do budoucna zásadním způsobem změnit. Příslib bydlení u bratra či kamaráda není dostatečnou zárukou, že by i nadále neignoroval povinnosti, jež mu byly uloženy zákonem či správními orgány. Lze se domnívat, že bez jeho zajištění by nebylo možno naplnit účel řízení o mezinárodní ochraně. Stát má legitimní zájem na tom, aby měl přehled o osobách žádajících o mezinárodní ochranu. Jelikož stěžovatel neplnil povinnost vztahující se k hlášení pobytu, je jeho kontrola bez setrvání v zařízení pro zajištění cizinců velmi obtížná, ba téměř nemožná. Vzhledem k výše uvedenému bylo podle zdejšího soudu zajištění stěžovatele nezbytné a naplňuje proto svou předpokládanou preventivní funkci.

Nepřiměřenost délky zajištění namítal stěžovatel již v řízení před krajským soudem, a proto tuto námitku zdejší soud nepovažuje za nepřijatelnou. V této souvislosti pak Nejvyšší správní uvádí, že doba zajištění na 120 dnů je sice doba maximální, nicméně žalovaný tuto dobu uložil nejen při vědomí výše uvedených skutečností, ale zejména také při zhodnocení předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně. Není přitom vyloučeno, že se tato doba zkrátí v závislosti na průběhu řízení o mezinárodní ochraně a případného soudního přezkumu. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stanovená doba zajištění není sankcí za dřívější jednání, nýbrž zejména odpovídá očekávanému průběhu řízení o mezinárodní ochraně, a je v dané situaci přiměřená všem okolnostem případu.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovaný v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nepožadoval.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce stěžovatele, JUDr. David Kojzar, advokát, provedl ve věci v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, a to písemné podání soudu ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), kterým bylo doplnění kasační stížnosti. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. JUDr. David Kojzar, advokát, prokázal, že je plátcem daně

pokračování

z přidané hodnoty. K nákladům řízení se tedy přičítá tato daň v sazbě 21 %, tj. ve výši 714 Kč. Odměna za zastupování tak činí 4.114 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2015

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu